

ת"פ 10285/06/17 - מדינת ישראל - בית המכס אשדוד נגד מאיר וזאנה

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 10285-06-17 בית המכס אשדוד נ' גנלין ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 48

מדינת ישראל - בית המכס אשדוד

מאיר זאנה

לפני כבוד השופט יהודה ליבליין
המאשימה (המבקשת)
ע"י ב"כ עו"ד
נגד
הנאשם (המשיב)
ע"י ב"כ עו"ד ש' קלימיאן

החלטה

- לפני בקשת המאשימה להוספת שתי ראיות, לפי הוראות סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - "חסד"פ")
- לטענת המאשימה, בשל טעות אנוש, הובן בשלב הגשת הסיכומים, שלא הובאו לפתחו של בית המשפט הראיות הבאות:
 - הטובין אשר נתפסו אצל נאשם 2 בביתו;
 - צילומי הטובין אשר נתפסו אצל נאשם 2 בביתו ומזכר שצורף אליהם.לפיכך, מבוקש להתיר הגשת ראיות אלה, למרות השלב בו נמצא ההליך.
- יצוין, שבמהלך הדיון שנערך ביום 4.4.2021, שבו נשמעו סיכומי הצדדים לענין הכרעת הדין, הודיעה המאשימה שבכוונתה להגיש הבקשה האמורה.
- לטענת המאשימה, היה צורך בבחינת הטובין שנתפסו, לאור טענות בנושא שעלו בסיכומי הנאשם. נטען, כי הבחינה העלתה שקיימת התאמה בין הטובין שנתפסו אצל נאשם 2 לבין הטובין המפורטים באישורים בדבר תפיסה, אשר נערכו בעת ביצוע החיפוש ותפיסת הטובין בביתו של נאשם 2.
- עוד טענה המאשימה, שהגשת הראיות נדרשת על מנת שלפני בית המשפט תוצג התמונה המלאה הנדרשת להכרעה בהליך.
- המאשימה מבקשת להפנות להוראת סעיף 167 לחסד"פ, אשר מאפשר לבית המשפט לתקן טעות פרוצדוראלית, כולל הוראה על הבאת ראיות בשלב מאוחר של ההליך הפלילי, ולאחר שבעלי הדין סיימו להביא את ראיותיהם.

7. הנאשם מתנגד לבקשה.

לטענתו, כעולה מהבקשה, ביצעה המאשימה, או מי מטעמה, השלמות חקירה לאחר הגשת סיכומי ההגנה. זאת, בניסיון לכפר על המחדלים שנפלו תחת ידי מחלקת החקירות בסימון חומר הראיות התפוס ושמירתו, ובניסיון לכפר על מחדלי המאשימה עצמה בהגשת חומר הראיות.

8. עוד טען הנאשם, כי בבקשה לא הצביעה המאשימה על כל הצדקה מדוע לא ביקשה להגיש הראיות במועד, וכי ברי שרשלנותה של המאשימה אינה מהווה הצדקה לסטייה מכללי סדרי הדין המקובלים.

9. הנאשם הדגיש, שלפי ההלכה הנוהגת, השיקול המרכזי בעת בחינת בקשה להתיר הבאת ראיות שלא על פי סדרי הדין, הינו מניעת עיוות דין לנאשם. ואילו בענייננו, הבאת הראיות הנוספות לא רק שאינה מונעת עיוות דין לנאשם, אלא שהיא מעצימה את עיוות הדין שנגרם לו.

10. לאחר שניתנה החלטה מתאימה, הבהירה המאשימה לגבי הראיות שאותם היא מבקשת להוסיף:

א. **הטובין שנתפסו בביתו של הנאשם 2**, נתפסו במסגרת אישורים בדבר תפיסה אשר הוגשו במהלך דיוני ההוכחות בהליך וסומנו **ת/62-68**. אישורים אלה מופיעים גם ברשימת חמרי החקירה.

ב. **דו"ח פעולה מתאריך 22.1.2017**, חתום על ידי מר נתן גלבוש, עד תביעה מס' 5, המתאר את צילום הטובין וצריבת הצילום על גבי תקליטור. לדו"ח הפעולה מצורף תקליטור המכיל את תמונות הטובין. מצוין, שדו"ח הפעולה והתקליטור המצורף מופיעים ברשימת חמרי החקירה.

דין והכרעה

11. סעיף 167 לחסד"פ קובע:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט."

12. בע"פ 951/80 **קניר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(3) 505 (1981) קבע בית המשפט העליון את ההלכה ביחס להבאת ראיות נוספות, שלא במועד בו היו אמורות להיות מוגשות, על מנת למנוע עיוות דין. באותו מקרה מדובר היה בעבירות על חוק הפיקוח על המטבע, ולאחר שהצדדים סיימו להביא את ראיותיהם טען הנאשם כי לא הוכחה העובדה שהינו "תושב ישראל", ועל כן ביקש לזכותו. בית משפט השלום קיבל את הבקשה, והתיר הבאת ראיות נוספות **לאחר הגשת סיכומי הצדדים**, וערעורים שהוגשו לבית המשפט המחוזי ולאחר מכן לבית המשפט העליון נדחו אף הם. בית המשפט העליון פסק:

"דעתי היא, שאין להגביל את סמכותו של בית המשפט, לפי סעיף 150, לפרק זמן שבין גמר הבאת הראיות על-ידי בעלי הדין לבין הסיכומים, אלא סמכות זו נתונה לבית המשפט, כל עוד לא גמר את מלאכתו ולא נתן את פסק הדין. הנשיא המלומד בבית המשפט המחוזי ציין, שעל-פי הלכת בית המשפט העליון 'שופט אפילו השמיע פסק דין אך עדיין לא קם מכסאו באותו יום עבודה, עדיין הוא שולט בפסק דינו ויכול למשכו אליו בחזרה, לבטלו או לשנותו כפי שייטב בעיניו'. בדבריו אלה בוודאי התכוון הנשיא המלומד להלכה שנפסקה בבג"צ 63/74 [7] ובהמ' 464/65, 465 [8] ולאחרונה בע"פ 344/79 [9].

אין לנו צורך במקרה דנא לדון בשאלת סמכותו של בית המשפט להביא שינוי בהכרעתו בעת מתן

הכרעת הדין או סמוך לאחריה. כאן השופט הרשה את הבאת הראיות לפני הכרעת הדין, ולי אין כל ספק, שהוא היה מוסמך לעשות כן.

אין גם לומר, שהשימוש בסמכות נעשה שלא כהלכה. היה כאן מקרה של משגה מצד התביעה, ואחרי שהתובעת עמדה על כך, שדעתו של השופט בעניין נטל ההוכחה היא שלא כדעתה, יפה עשתה, כשביקשה לתקן את המשגה, וטוב עשה השופט, כשנעתר לבקשתה. הרי אף על-פי דעתו של השופט ויתקון, הגורס צמצום מרחיק לכת בשימוש בשיקול-דעתו של בית המשפט להרשות הבאת ראיות נוספות (י"אמר במאמר מוסגר, שלפי הבנתי התכוון השופט ויתקון, בדבריו, שצוטטו לעיל, רק למקרים, בהם היזמה להבאת עדות נוספת באה מבית המשפט), במקרה כמו זה שלפנינו יש הצדקה מלאה להרשות הבאת ראיה נוספת, וזה על-אף העובדה, שלולא הובאה אותה ראיה, היה המערער יוצא זכאי בבית-משפט השלום. עינינו הרואות - לפי הדוגמה, שהובאה על-ידי השופט ויתקון בפסק הדין בעניין שפר (ע"פ 153/60 [3]), היה הנהג יוצא זכאי במשפט פלילי, לולא הוכח, שהוא נהג בכלי הרכב, אף-על-פי-כן סבר השופט ויתקון שם, בעמ' 276, שאין לתת לנאשם לזכות מן ההפקר ויש להרשות 'לתקן את המעוות על-ידי קריאת עד מטעם בית-המשפט'. אין לקבל את טענת הסניגור המלומד, שיש עיוות הדין בכך, שהנאשם נמצא אשם בדין כתוצאה מהבאת הראיה הנוספת, ולולא היא הובאה, היה יוצא זכאי. לפי פירוש זה של 'עיוות דין' לא יהיו כמעט מקרים, שבהם ניתן יהיה להרשות הבאת עדות נוספת על-פי בקשת התובע, כי אם העדות הנוספת איננה נחוצה לשם הרשעה הרי היא בלתי רלוואנטית, ואם היא נחוצה לשם השלמת ראיות התביעה, היינו לביסוס ההרשעה, הרי, לטענת הסניגור, יהיה בכך משום עיוות דין."

13. מאז ניתן פסק הדין בפרשת קניר הנ"ל, ניתנו מספר החלטות על ידי הערכאות הדיוניות, אשר אושרו מאוחר יותר גם על ידי ערכאות הערעור, במסגרתן ניתנה אפשרות "לתקן טעות" על דרך של הבאת ראיות נוספות בטרם ניתנה הכרעת הדין.

14. בת"פ (חי') 6250/96 **מדינת ישראל נ' דודו כהן עבודות פיתוח ועפר בע"מ**, פ"ד תשנ"ח 1(4) (1997) דן בית המשפט המחוזי בבקשת המדינה להתיר לה להגיש ראיות נוספות בשלב סיכומי התשובה שלה, **וזאת לאחר שהיתה הסכמה דיונית בין הצדדים לפיה, בית המשפט ימסור את הכרעת דינו על סמך סיכומים בכתב ועל יסוד ראיות שיצורפו לסיכומים.**

בית המשפט המחוזי קיבל את בקשת המדינה להתיר הגשת סיכומי תשובה בצירוף ראיות נוספות ונימק זאת, בין היתר, כך:

"כיום, אין חולק על כך כי גם על-פי שיטת המשפט האדוורסרית הנהוגה מקומותינו, בית-המשפט אינו מחוץ ל'זירה' לחלוטין, וגם אם הינו מנוע מלתפוס את מקומו של פרקליט זה או אחר ו/או חלילה מלנקוט עמדה, עדיין אין מניעה כי יגלה מעורבות אשר כל כולה רצון לרדת לחקר האמת, כפי שכבר צוין בע"פ 3971/90 אסיס נ' השופט ויקטוריה אוסטרובסקי ואח' (להלן - עניין אסיס [8]), בעמ' 668:

'אין השופט מצווה 'להשקיף ממרום דוכנו על המערכה... ולגזור שתיקה על עצמו...' ויש מקום למעורבות שיפוטית לחקר האמת, אף בהבאת ראיות מטעם בית המשפט לאחר שסיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם'.

לא אחת צוין כי החובה להוציא את האמת לאור רובצת בסופו של דבר לא רק על כתפיו של השופט, אלא גם על מצפונו, ומחובתו לדאוג כי לצורך מילוי חובה זו תעמוד בפניו בסוף הדיון מלוא המסכת העובדתית שתאפשר לו למלא את חובתו..."

15. הטובין שנתפסו בביתו של הנאשם, מוזכרים כולם באישורי התפיסה אשר הוגשו כראיות בהליך (ראו ת/62-68/);

דו"ח הפעולה מתאריך 22.1.2017 והתקליטור הנלווה, מוזכרים ברשימת חומרי החקירה (ראו סע' 89 לרשימת חמרי החקירה).

16. מכאן, שאין מדובר בראיות אשר הנאשם אינו מודע לקיומן, ואשר הגשתן לבית המשפט, במועד זה, עשויה לגרום לו עיוות דין. בפרט כך, כאשר יש פירוט של הטובין באישורים בדבר תפיסה, כאשר הנאשם אישר בחקירתו הנגדית, כי הוא ובני ביתו רכשו טובין (בשמים) רבים (ראו בעמ' 106 לפרוט'), וכאשר המסמכים שמבוקשת הגשתם, מהווים אך תיעוד חזותי ופיזי של הטובין המפורטים.

17. מנגד, למעט טענה כללית שנטענה בעניין עיוות דין, לא העלה הנאשם כל טענה המסבירה מהו עיוות הדין שייגרם לו בשל צירוף הראיות הנוספות.

18. אין באפשרותי לקבל את טענת הנאשם 2, כי המאשימה ביצעה פעולות חקירה נוספות אשר תוצאתן היא החומרים אותם מבוקש להגיש, שכן מדובר בחמרי חקירה משנת 2017, אשר מתועדים ברשימת חמרי החקירה, ואשר היו גלויים בפני הנאשם זה מכבר.

19. לאור האמור, **אני מתיר את הגשת הראיות, כמבוקש.**

20. עם זאת, ולמען הסר ספק, אין בהתרת הגשת הראיות האמורות בכדי לקבוע דבר בעניין משקלן הראייתי; טענות הנאשם בדבר תקינות הליכי התפיסה ואופן רישום הטובין שמורות לו.

21. המאשימה תגיש הראיות הנוספות עד ליום 14.6.2021.

22. הנאשם רשאי לתקן הסיכומים מטעמו, בהתייחס לראיות הנוספות, עד ליום 28.6.2021.

23. המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

יהודה ליבליין, שופט